

Добрытъ братія.

По жетвъ единъ пѣтъ бѣхъ слѣзли отъ планинѣхъ двама брата въ полето, за да намѣрятъ нѣщо работѣ въ поленскыѣ села. И тѣй идватъ въ едно село при нѣкого селянина и му казуютъ: И двама быхмы ви помогнѣли въ жѣтвѣхъ, ако да ни дадете заплатѣ десетъ талира. — Десетъ талира сѣ много, реклѣ селянинѣтъ, но петъ талира може да ви дамъ. — Не; казали двамата брата, нашата заплата трѣба да бѣде десять талира, иначе не можемъ да извършимъ онова което имамы на умъ. — И защо ви сѣ тъкмо толкозь пары? попыталъ селянинѣтъ. Ето защо, рекли двамата брата. На село у дома имамы още единъ по-малѣкъ братъ, който е на четъринадесетъ години, а единъ масторъ коларъ жѣлае да го земе при себѣ си, за да го изучи да прави кола, но иска за това, като наградѣ, десетъ талира, и понеже баща ни нѣма толкозь пары, ный смы дошли тука да спечелимъ това количество.

— Твърдѣ хубаво, реклѣ селянинѣтъ, за братскѣхъ ви любовь ще ви дамъ десетъ